

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 263/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Ivanovičom, Grösslingová 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 407/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Ivanovičom, Grösslingová 45, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 407/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je stranou sporu na strane žalobcu v konaní o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 C/407/2008. Žaloba bola v predmetnej veci podaná na Okresnom súde Bratislava I ešte 30. mája 2006 a až 14. marca 2008 bola vec postúpená okresnému súdu. K dnešnému dňu nie je napadnuté konanie právoplatne skončené, hoci od začatia konania na súde prvej inštancie uplynulo už viac ako desať rokov. Okresný súd vydal 18. decembra 2012 rozsudok, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Uznesením Krajského súdu v Trnave z 23. júla 2014 (ďalej len „predmetné uznesenie krajského súdu“) bol tento rozsudok okresného súdu zrušený v plnom rozsahu a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. V októbri 2015, t. j. po viac ako roku od doručenia predmetného uznesenia krajského súdu, okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie sa k tomuto uzneseniu. Okresný súd od 27. augusta 2014 až do novembra 2016 vykonal iba jediný procesný úkon – už uvedenú výzvu stranám sporu na vyjadrenie sa k predmetnému uzneseniu krajského súdu. Sťažovateľ 31. októbra 2016 doručil okresnému súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní. Napriek skutočnosti, že sťažnosť z 31. októbra 2016 predseda okresného súdu vyhodnotil ako dôvodnú a vo veci bol nariadený termín pojednávania na 8. december 2016, nijako sa tým neodstránili následky doterajšieho nesprávneho procesného postupu súdu, resp. jeho nečinnosti, na základe čoho došlo v napadnutom konaní k neodôvodneným prietahom.

3. Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„ 1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany veci sp. zn. 4C/407/2008 porušené boli.

II. Okresnému súdu Piešťany prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/407/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

III. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 5.000 €..., ktoré mu je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 363,79 €... na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným

právníkom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. Z citovaného § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že pripojenie splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom, v ktorom je výslovne uvedené, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom, je obligatórnou náležitosťou, ktorú musí obsahovať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

9. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažnosť v mene sťažovateľa podal advokát JUDr. Miroslav Ivanovič. K sťažnosti však bolo priložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa z 23. apríla 2012, ktorým sťažovateľ ako splnomocniteľ splnomocňuje splnomocnenca advokáta JUDr. Miroslava Ivanoviča, aby ho zastupoval *„vo všetkých právnych veciach, aby vykonával všetky úkony, prijímal doručované písomnosti, podával návrhy a žiadosti, uzavíeral zmiery, uznával uplatnené nároky, vzdával sa nárokov, podával opravné prostriedky a vzdával sa ich, vymáhal nároky, plnenie nárokov prijímal a ich plnenie potvrdzoval, to všetko i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie. Toto splnomocnenie dáva Splnomocniteľ tiež v rozsahu práv a povinností podľa Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, Občianskeho súdneho poriadku, Exekučného poriadku, ako aj ostatných príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov. Splnomocniteľ splnomocňuje Splnomocnenca najmä, avšak nie výlučne na: zastupovanie Splnomocniteľa v právnej veci 4C 407/2008 pred OS Piešťany a nasl. konaní...“*.

10. Splnomocnenie v predloženej podobe nespĺňa požiadavku podľa § 20 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde, pretože v ňom nie je výslovne uvedené, že bolo udelené na zastupovanie pred ústavným súdom, a preto ústavný súd ustálil, že sťažovateľ splnomocnenie výslovne na zastupovanie pred ústavným súdom advokátovi neudelil.

11. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, čo predstavuje dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde (II. ÚS 271/2016). V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že takýto nedostatok návrhu (sťažnosti) nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010). Zo svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavný súd taktiež zistil, že advokát JUDr. Miroslav Ivanovič už v minulosti zastupoval iných sťažovateľov ako ich právny zástupca v konaniach pred ústavným súdom (napr. v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 441/2011 a sp. zn. I. ÚS 488/2011), pričom v obidvoch prípadoch (na rozdiel od tohto prípadu) k sťažnostiam doložil splnomocnenie spĺňajúce požiadavku podľa § 20 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde.

12. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

13. Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti bol dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

14. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

15. Zároveň ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade nečinnosti, či neefektívnej činnosti okresného súdu v ďalšom priebehu napadnutého konania sťažovateľovi nič nebráni po splnení zákonom predpísaných náležitostí opätovne podať sťažnosť ústavnému súdu pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017